

ANY XL ■ 25 DE NOVEMBRE DE 2012 ■ NÚM. 48

PARAULA I VIDA

Any de la Fe: sabem de qui ens hem fiat (7)

Vivim una època de profundes transformacions socials, que sacsegen els nostres fonaments i ens exigeixen pensar, a fons, per què creiem el que creiem, quina raonabilitat té la fe cristiana, com nodrir i enriquir la vida espiritual. «*Sé en qui he cregut, iestic segur que és prou poderós per a guardar fins a l'últim dia el tresor de la fe que m'ha estat confiat*», deia Sant Pau (2Tm 1,12) i ho hem de poder dir cadascun de nosaltres. Cal preparar-se a fons per afrontar els grans canvis i confiar que en aquesta tasca no estem sols. Formem un gran poble, l'Església, la família dels fills de Déu; som en el món per a estimar plenament i res no ens ha de fer canviar de rumb. D'aquí la importància que aprofundim, en aquest Any de la Fe, la joia de ser cristians.

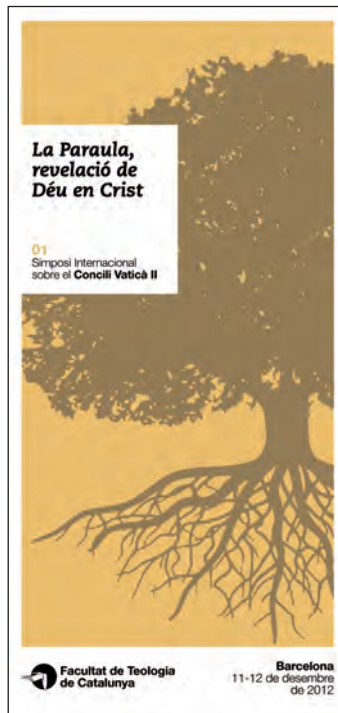
ANY DE LA FE 2012 2013

Les innovacions tecnològiques en el camp de la comunicació han alterat significativament els nostres modes de treballar, de consumir, de relacionar-nos, de comunicar-nos. Treballem en xarxa, vivim en xarxa. El creixent procés de globalització ens aboca a un món nou, ple de llums i d'ombres, d'ambigüitats que susciten moltes perplexitats. La nostra societat creix en pluralitat i entrem en contacte amb persones que tenen conviccions religioses molt profundes, viscudes amb autenticitat, però diferents de les que nosaltres, com a cristians, professem. I també se'ns apropen les existències concretes de molts que viuen com si Déu no existís, sense referents seriosos que els orientin en el desert de la vida. Aquesta trobada és, d'una banda, una ocasió per a interrogar-nos a fons sobre les pròpies creences, però, també, per mirar d'establir vincles, lligams amb allò genuïnament humà i diví que hi ha en el cor de les persones i en els seus sofriments i esperances.

Amb humilitat i fermesa, som cridats a viure conforme a la Llei de l'Amor més gran, que Crist ens va ensenyar, i a manifestar la nostra fe en Ell, a anunciar explícitament el seu Evangelí. Contra els pronòstics que havien fet molts savis del passat, si tenim una mirada ampla de tot el món, la fe cristiana és viva i el món espiritual reneix. Les formes de vida s'han transformat, també les maneres d'expressar i de viure la fe han canviat, però la recerca d'una vida feliç i d'una resposta a les preguntes i neguits de la vida humana subsisteix. Som éssers necessitats d'un sentit últim. No en tenim prou d'anar vivint la vida, o d'estar en aquest món, o de resoldre simplement les necessitats bàsiques. Anhelem, com diu Viktor Frankl, una vida amb sentit. I la fe ens dóna aquest sentit i aquesta joia interior de saber per què vivim i en qui hem confiat.

La fe cristiana no és un codi moral, ni un sistema de normes i imperatius. És una opció fonamental, lliure, per Crist, un do que Déu ha vessat en el cor, una proposta de vida feliç i harmònica, el principi de la vida eterna en nosaltres, com diu Sant Tomàs d'Aquino. No posseïm del tot la veritat, perquè la veritat sempre transcendeix els límits de la raó, però creiem que Jesús és el camí, la veritat i la vida, i l'acollim com a tal en el nostre ésser i volem que els nostres conciudadans frueixin també d'aquesta veritat. Jesucrist no és una idea abstracta, ni una teoria vaga, sinó el bàlsam de tots els nostres mals, el qui ve a alliberar-nos. Estiguem joiosos de la nostra fe en Ell! Sabem de qui ens hem fiat!

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

Simposi internacional sobre la Paraula de Déu

La Facultat de Teologia de Catalunya organitza aquest any quatre simposis internacionals sobre les quatre constitucions del Concili Vaticà II, quan celebrem els 50 anys del seu inici. El primer d'aquests simposis se celebrarà els dies 11 i 12 de desembre. Estarà dedicat a la constitució *Dei Verbum* i tindrà com a tema general «La Paraula, revelació de Déu en Crist». Els ponents, per ordre d'intervenció, seran: Salvador Giner (IEC), Norbert Miracle, Salvador Pié, Jordi A. Piqué, Emili Marlés, Enrico Cattaneo, Dario Vitali (PUG), Xavier Morlans, Armand Puig i Agustí Borrell. Informació i inscripcions (fins al 5 de desembre) a la Facultat de Teologia de Catalunya: Secretaria, Diputació 231, Barcelona, t. 934 534 925, fax: 934 515 212, c/e: congressos@teologia-catalunya.cat, www.teologia-catalunya.cat.

GLOSSA

Testimoniatge a l'aula

Una dona d'uns quaranta anys i escaig és professora de religió en una escola pública. Una de les seves alumnes de primer de primària segueix les classes amb una atenció notable. El seu germà ja ha estat alumne de la mateixa professora. De fet, va demanar fer la primera comunió mogut pel testimoniatge de la professora. La mestra és soltera, molt lliurada a la seva professió. Se sent enviada en missió per l'Església en l'exercici del seu servei docent. És una cristiana compromesa amb la comunitat creient i amb els altres. La nena del nostre relat, avui, li ha preguntat si tenia marit. La professora ha respost que no. Una segona pregunta ha estat sobre si tenia fills. Davant la resposta negativa, la nena ha exclamat: «Oh, quina pena que no tinguis marit!», i s'ha aixecat de la cadira i s'ha posat a dibuixar la professora, amb el seu marit, a la pissarra. La pregunta era d'esperar: «Com es diu el meu marit?» Amb una lletra encara maldestra, la nena ha escrit: «Jesús.»

Aquesta professora té força clar el nord que orienta la seva existència. Ha après a estimar Déu i a estimar el proïsme. Com tants d'altres cristians i cristianes compromesos, ha fet norma de vida d'aquests manaments de Jesús. «Quin és el primer de tots els manaments? Jesús va respondre: El primer és: Escolta, Israel: el Senyor és el nostre Déu, el Se-

nyor és l'únic. Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament i amb totes les forces. El segon és aquest: Estima els altres com a tu mateix. No hi ha cap nament més gran que aquest» (Mt 12, 28-31). Ho viu amb esperança i així ho transmet. Segueix el Crist i anuncia el seu amor en el servei al Regne en les classes de religió. Se sap estimada per Déu i fa arribar aquesta estimació als altres. La nena ho ha copsat i, amb la innocència dels infants, ho ha dibuixat a la pissarra i, amb la mateixa innocència, ha adjudicat a Jesús el paper de marit. Ha adaptat a la situació copsada l'esquema familiar que li és proper i valuós. «Amb la paraula dels infants i dels nadons t'has fet cantar una lloanca?» (Mt 21,16).

El testimoniatge descrit i la resposta suscitada succeï en el context d'una classe de religió, però es pot produir en la classe de qualsevol matèria i ser-ne protagonista qualsevol professor cristià, casat o solter, esdevingut testimoni per als seus alumnes.

Qualsevol professor conscient que «els dons són diversos, però l'Esperit és un de sol» i que «tot això és obra de l'únic i mateix Esperit, que distribueix els seus dons a cadascú tal com ell vol» (1Co 12, 4.11).

Enric Puig Jofra, SJ

ANY DE LA FE

Sostinguts per la fe, mirem amb esperança...

ANY DE LA FE 2012 2013

«En Crist, mort i ressuscitat per la nostra salvació, s'il·luminen plenament els exemples de fe que han marcat els últims dos mil anys de la nostra història de salvació [...]. Sostinguts per la fe, mirem amb esperança el nostre compromís en el món, esperant "un cel nou i una terra nova en què habiti la justícia" (2Pe 3,13; cf. Ap 21,1).»

(Benet XVI. *La porta de la fe*, n. 13 i 14)

JESUCRIST, REI DE TOT EL MÓN

► Lectura de la profecia de Daniel (Dn 7,13-14)

Tot mirant aquella visió de nit, vaig veure venir enmig dels núvols del cel com un Fill d'home, s'acostà al vell venerable, el presentaren davant d'ell i li fou donada la sobirania, la glòria i la reialesa, i tots els pobles, tribus i llengües li faran homenatge. La seva sobirania és eterna, no passarà mai, la seva reialesa no decaurà.

► Salm responsorial (92)

R. *El Senyor és rei, va vestit de majestat.*

El Senyor és rei, va vestit de majestat. / El Senyor va vestit i cenyit de poder. R.

Manté ferm tot el món, incommovible. / El vostre soli es manté des del principi, / vós sou des de sempre. R.

El vostre pacte és irrevocable; / la santetat, Senyor, escolta a casa vostra / al llarg de tots els temps. R.

► Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 1,5-8)

Jesucrist és el testimoni fidel, el primer ressuscitat d'entre els morts, el sobirà dels reis de la terra.

Ell ens estima i ens ha alliberat dels nostres pecats amb la seva sang per fer de nosaltres una casa reial, uns sacerdots dedicats a Déu, el seu Pare; que li sigui donada la glòria i el poder pels segles dels segles. Amén. Mireu, ve sobre els núvols, i tothom el veurà amb els propis ulls, fins aquells que el van traspasar, i totes les famílies de la terra es lamentaran per ell. Sí, amén. Jo sóc l'Alfa, la primera lletra de l'alfabet, i l'Omega, que és la darrera, diu el Senyor Déu, el qui és, el qui era i el qui ha de venir, el Déu de l'univers.

► Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 18,33b-37)

En aquell temps, Pilat digué a Jesús: «Ets tu el rei dels jueus?» Jesús contestà: «Surt de vós, això que em pregunteu, o són d'altres els qui us ho han dit de mí?» Respongué Pilat: «Jo, no sóc pas jueu. És el teu poble i els mateixos grans sacerdots, els qui t'han entregat a les meves mans. He de saber què has fet». Jesús respongué: «La meua reialesa no és cosa d'aquest món. Si fos d'aquest món, els meus homes haurien lluitat perquè jo no fos entregat als jueus. I és que la meua reialesa no és d'aquí». Pilat digué: «Per tant, vols dir que ets rei». Jesús contestà: «Teniu raó: jo sóc rei. La meua missió és la de ser un testimoni de la veritat; per això he nascut i per això he vingut al món: tots els qui són de la veritat escolten la meua veu.»

► Lectura de la profecia de Daniel (Dn 7,13-14)

Mientras miraba, en la visión nocturna vi venir en las nubes del cielo como un hijo de hombre, que se acercó al anciano y se presentó ante él. Le dieron poder real y dominio; todos los pueblos, naciones y lenguas lo respetarán. Su dominio es eterno y no pasa, su reino no tendrá fin.

► Salmo responsorial (92)

R. *El Señor reina, vestido de majestad.*

El Señor reina, vestido de majestad, / el Señor, vestido y ceñido de poder. R.

Así está firme el orbe y no vacila. / Tu trono está firme desde siempre, / y tú eres eterno. R.

Tus mandatos son fieles y seguros; / la santidad es el adorno de tu casa, / Señor, por días sin término. R.

► Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 1,5-8)

Jesucristo es el testigo fiel, el primogénito de entre los muertos, el príncipe de los reyes de la tierra.

Aquel que nos amó, nos ha librado de nuestros pecados por su sangre, nos ha convertido en un reino y hecho sacerdotes de Dios, su Padre. A él la gloria y el poder por los siglos de los siglos. Amén. Mirad: Él viene en las nubes. Todo ojo lo verá; también los que lo atravesaron. Todos los pueblos de la tierra se lamentarán por su causa. Sí. Amén. Dice el Señor Dios: «Yo soy el Alfa y la Omega, el que es, el que era y el que viene, el Todopoderoso.»

► Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 18,33b-37)

En aquel tiempo, dijo Pilato a Jesús: «¿Eres tú el rey de los judíos?» Jesús le contestó: «¿Dices eso por tu cuenta o te lo han dicho otros de mí?» Pilato replicó: «¿Acaso soy yo judío? Tu gente y los sumos sacerdotes te han entregado a mí; ¿qué has hecho?» Jesús le contestó:

«Mi reino no es de este mundo. Si mi reino fuera de este mundo, mi guardia habría luchado para que no cayera en manos de los judíos. Pero mi reino no es de aquí.» Pilato le dijo: «Conque, ¿tú eres rey?» Jesús le contestó: «Tú lo dices: soy rey. Yo para esto he nacido y para esto he venido al mundo; para ser testigo de la verdad. Todo el que es de la verdad escucha mi voz.»

Crist Rei. Basilica de Sant Pau Extramurs (Roma)

COMENTARI

Crist Rei

Celebrem la festa de Crist Rei amb l'evangeli segons Joan. Com és ben sabut, en contrast amb la tradició dels evangelis sinòptics, l'Evangeli segons Joan no presenta Jesús proclamant la proximitat del Regne de Déu. El tema de la proclamació de Jesús en Joan és Jesús mateix. Aquesta senzilla constatació ja apropa Jesús i el Regne. Però hi ha més. En l'evangeli segons Joan Jesús és confessat com a Rei d'Israel al començament, en la trobada amb Natanael (1Jn 1,49). Després de la multiplicació dels pans, la gent que el reconeix com a profeta el vol proclamar rei (6,14-15). Més endavant, en la solemne entrada de Jesús a Jerusalem, la gent l'aclama com a rei d'Israel (12,13). Aquesta entrada de Jesús a Jerusalem apleix la profecia que diu que Jesús és «el que ve, el que està sempre venint» (12, 13; cf. 1,9.15. 27.29; 6,14; 11,27).

Tots aquests textos preparen el lector de l'evangeli segons Joan per a la gran revelació del relat de l'emprisonament i la mort de Jesús. Aquí Jesús s'autoproclama rei en el text d'avui, però és coronat d'espines i vestit amb un mantell de porpra. Amb aquesta aparença, que vol ser una mofa, és solemnement proclamat Rei per Pilat: «Aquí teniu el vostre Rei» (19,14). Aquests fragments són la introducció de la revelació paradoxal de l'episodi del rètol de la creu.

L'escena proclama a tot l'univers (grec, llatí i hebreu) que el patíbul es converteix en tron. Jesús és rei en la creu: «Jesús de Natzaret (és) el rei dels jueus» (19,19). A la petició dels grans sacerdots de treure el rètol, Pilat respon: «El que he escrit, resta escrit». *Scripta manent*. Com hem vist, la solemnitat de l'escena ha estat preparada al llarg de tot l'evangeli. L'exaltació

en la creu és la suprema glorificació de Jesús: «I, quan sigui exaltat en la creu, atrauré tothom cap a mi; deia això significant la mort amb què havia de morir» (12,32-33). Ara és glorificat el fill de l'home i Déu és glorificat en ell» (13,31; cf. 17,1).

Convé remarcar que el que diu l'escena del calvari no és que l'hora de la glorificació és l'hora de la mort de Jesús, sinó més aviat a l'inrevés: és l'hora de la mort que ja és l'hora de la glorificació. Aquest ensenyament confirma que la creu no és un patíbul sinó un tron. Jesús no solament ha capgirat el concepte de reialesa, sinó el de la vida i la mort: «Jo sóc la resurrecció i la vida, el qui creu en mi encara que morirà i tot el qui viu i creu en mi no morirà mai.»

Vet aquí un bon coronament de l'any litúrgic.

Oriol Tuñí, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia de les hores: 2a setmana): Ap 14,1-3.4b-5 / SI 23 / Lc 21,1-4 ■ **dimarts**: Ap 14, 14-19 / SI 95 / Lc 21,5-11 ■ **dimecres**: Ap 15, 1-4 / SI 97 / Lc 21,12-19 ■ **dijous**: Ap 18,1-2.21-23;19,1-3.9a / SI 99 / Lc 21,20-28 ■ **divendres**: Rm 10,9-18 / SI 18 / Mt 4,18-22 ■ **dissabte**: Ap 22,1-7 / SI 94 / Lc 21,34-36.

Comença el temps d'Advent. Nou any litúrgic: cicle C

■ **Diumenge** vinent, I d'Advent (litúrgia de les hores: 1a setmana): Jr 33,14-16 / SI 24 / 1Te 3,12;4, 2 / Lc 21,25-28.34-36.

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

48. La reialesa de la veritat

Què és la veritat? No solament Pilat —en el seu interrogatori a Jesús— va deixar de banda aquesta pregunta com a insoluble i, per a la seva missió, impracticable. També avui, tant en la disputa política com en la discussió sobre la formació del dret, generalment és tinguda per enutjosa.

Però sense la veritat l'home no cospa el sentit de la seva vida, i deixa, al capdavant, el camp als més forts. *Redempció*, en el sentit ple de la paraula, pot consistir només en el fet que la veritat esdevingui reconeixible. I aquesta esdevé reconeixible si Déu esdevé reconeixible. Ell esdevé reconeixible en Jesucrist. En ell, Déu ha entrat en el món, i amb això ha alçat el criteri de la veritat enmig de la història. La veritat externament és impotent en el món; com Crist, segons els criteris del món, està sense poder. Ell no posseeix cap llegió. És crucificat. Però precisament així, en la total mancança de poder, ell és poderós, i només així la veritat esdevé sempre novament un poder.

En la conversa entre Jesús i l'escèptic Pilat es tracta de la reialesa de Jesús i, doncs, de la reialesa del regne de Déu.

Precisament, en la conversa de Jesús amb Pilat es fa evident que no existeix cap ruptura entre l'anunci de Jesús a Galilea —el regne de Déu— i els seus discursos a Jerusalem.

El centre del missatge fins a la creu —fins a la inscripció sobre la creu— és el regne de Déu, la nova reialesa que Jesús representa. La reialesa anunciada per Jesús en les paraboles i, finalment, de manera totalment oberta davant el jutge terrenal és, precisament, la reialesa de la veritat.

Per a Pilat, després de l'interrogatori queda clar el que, en principi, ell ja sabia abans. Aquest Jesús no és cap revolucionari polític, el seu missatge i el seu comportament no constitueixen cap perill per al domini romà. Si ha transgredit la Torà, a ell, que és romà, no li interessa.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 2a part, Ed. Claret)

«Quién reza se salva»

Quién reza se salva» es la campaña mundial que hace años lleva a cabo la revista italiana *30Giorni* —en español *30Días*—, que regala el pequeño libro con las oraciones principales del cristiano editado en varias lenguas. En la revista se publican cartas-testimonio de religiosos y religiosas, de monasterios de clausura, de misioneros y misioneras, de obispos y sacerdotes, y de fieles que elogian la campaña y afirman que: «Quién reza se salva». El director y propietario de dicha revista es Giulio Andreotti, miembro de la Democracia Cristiana y expresidente del gobierno de Italia.

«Quien reza se salva» es una frase de san Alfonso M. de Liguori, obispo y doctor de la Iglesia, que, según Benedicto XVI, «fue un insigne teólogo, moralista y maestro de vida espiritual, que inició —en los ambientes más humildes de la sociedad de Nápoles— una labor de evangelización, testimoniando —con palabras y hechos— las verdades fundamentales de la fe».

«Quién reza se salva» indica que quien reza posee las tres virtudes teológicas: la fe, la esperanza y la caridad.

Rezar es elevar la mente, el corazón, el alma a Dios, para adorarlo, darle gracias y pedirle su ayuda.

J. M. Alimbau

SANTORAL

25. ✠ Diumenge. Jesucrist, Rei de tot el món. Santa Caterina, vg. i mr. d'Alexandria, titular del monestir del Sinai (s. ix), patrona dels filòsofs; beata Júlia, rel. camaldulena; sant Erasme, Erm o Elm, mr.; sant Gonçal, bisbe.

26. Dilluns. Sant Silvestre (†1267), abat, fund. branca benedictina; sant Leonard de Porto Maurizio, prev. franciscà; sant Joan Berchmans (1599-1621), rel. jesuïta belga; sant Sirici, papa (384-399); sant Conrad, bisbe.

27. Dimarts. Mare de Déu de la Medalla Miraculosa (1830); sant Basileu, bisbe i mr.; beat Ramon Llull, mr., terciari franciscà, de Mallorca (1232-1316).

28. Dimecres. Sant Ruf, mr.; sant Mansuet, bisbe i mr.; sant Jaume de Marchia,

prev. franciscà; santa Caterina Labouré, vg. paüla.

29. Dijous. Sant Sadurní, Serni o Cerní, bisbe de Tolosa de Llenguadoc i mr.; sant Demetri, mr.; santa Il·luminada, vg.

30. Divendres. Sant Andreu, apòstol, de Betsaida, deixeble del Baptista i germà de Pere; santa Justina, verge i màrtir.

1. Dissabte. Sant Eloi, bisbe de Noyon (641-660), patró dels qui treballen els metalls; sants Edmon Campion i Robert Southwell, preveres, i beats Roger Filcock, Robert Middleton i companyys, màrtirs (jesuïtes); sant Naüm, profeta (s. vii aC); santa Natàlia, mr., esposa de sant Adrià.

INTENCIONS DEL SANT PARE (desembre)

General: Que els immigrants siguin acollits arreu del món amb generositat i amor autèntic, especialment per les comunitats cristianes.

Missional: Que Crist es reveli a tota la humanitat amb la llum que emana de Betlem i es reflecteix en el rostre de l'Església.

ENTREVISTA

JOSEP M. CANALS

La serenor de Sant Bru

Sant Bru ja és a la Sagrada Família. La imatge del fundador de l'orde de la Cartoixa va ser beneïda el dia de la seva festa, el proppassat 6 d'octubre, i ha quedat ubicada a l'exterior de l'absis de la Basílica, tal com va voler Gaudí. Sant Bru va fundar la primera cartoixa fa més de 900 anys i el 2015 se'n compliran 600 que, «en l'oasi de silenci, solitud i contemplació de Montalegre», es van establir els cartoixans a Catalunya, com recorda el P. Josep M. Canals, vicari de la Cartoixa de Montalegre, que ja apunta que aquesta efemèride la celebraran amb tota la solemnitat possible, perquè s'ho mereix. L'escultura de Sant Bru de la Sagrada Família és obra de Montserrat Garcia Rius.

En el context actual, el carisma cartoixà té més sentit?

En un món ple d'agressivitat, de violència i de presses el nostre carisma ofereix un altre estil de vida: la pau, la serenor, la tranquil·litat, la *quies* cartoixana. Podríem dir que les paraules de Gaudí, «el meu Amo no té pressa», ho expliquen molt bé.

Què creu que la societat hauria d'adoptar d'aquest carisma per a la seva vida diària?

Apuntaria dues coses: el sentit de la transcendència i de la prioritat de Déu sobre el món. Sant Bru, en una de les seves cartes, diu: «Hi ha algun altre bé que Déu tot sol?» I, també, buscar moments de solitud i de silenci per retrobar-se un mateix i recuperar la pau del cor per experimentar la joia de sentir-se fills de Déu i agermanats amb tots els homes.

Per què la soledat ajuda a arribar a la unió amb Déu i amb tota la humanitat?

Quan estem plens de nosaltres mateixos i de moltes coses que ens esclavitzen no som lliures; només quan ens despullem de tot i experimentem el nostre no-res podem viure el tot de Déu i sentir-nos posseïts i dominats pel seu Amor exclusiu, absorbent i transformador entregats plenament al servei dels altres; solitaris però solidaris amb la humanitat.

Òscar Bardaji i Martín

EVANGELIZAR

Sacramentalidad de la Palabra de Dios

El Sínodo de los Obispos del año 2008 sobre «La Palabra de Dios en la vida y la misión de la Iglesia» habla en la propuesta n.º 7 de «promover una reflexión teológica sobre la sacramentalidad de la Palabra de Dios». Es decir, en el primer anuncio, análogamente a como ocurre en los sacramentos si bien en menor intensidad, hay una intervención real del Padre, por el Hijo en el Espíritu Santo: la Trinidad sigue queriendo entrar en la historia *también* por el anuncio del misterio pascual. El Espíritu Santo unge a la persona del evangelizador y las palabras que este pronuncia, de manera que vehiculan la Palabra de Dios en su fase más elemental, pero no por ello menos eficaz: el anuncio de lo que Dios ha hecho en Jesús por la humanidad.

Es decir, para los cristianos anunciar a alguien el Evangelio de Jesucristo no es simplemente pasar una información o una argumentación, sino que es propiciar una intervención real de Dios en la vida concreta del que nos escucha en forma de primera llamada (esto es el llamado *carácter escatológico* del primer anuncio). Y quien hace efectivamente real y operativa la presencia de Dios en dicha conversación es el Espíritu Santo (esto es el llamado *carácter pneumatológico* del primer anuncio).

Que algo tan importante y decisivo en la transmisión de la primera fe pase tan desapercibido a una mayoría de pastores, catequistas, laicos y laicas, creemos que justifica hablar de *eslabón perdido* a propósito de la importancia del primer anuncio de Jesús y de su Evangelio. El Sínodo de los Obispos de este año ha estudiado «la nueva evangelización para la transmisión de la fe cristiana». Hay que estar atentos a sus propuestas finales y después al documento final del Papa para toda la Iglesia para ver cómo sus orientaciones puedan dar un nuevo dinamismo a la vida cristiana y a la labor evangelizadora de toda la Iglesia.

Xavier Morlans
(*El primer anuncio. El eslabón perdido*. Ed. PPC, Madrid 2009)

Constitució del nou Consell Presbiteral d'Urgell i nomenament dels seus membres

El dia 8 de novembre de 2012, Mons. Joan-Enric Vives va nomenar el nou Consell Presbiteral d'Urgell per als propers quatre anys, després de les eleccions pertinents a les tres circumscripcions en què s'agrupen els preveres dels nou Arxipresbiterats de la Diòcesi, més el representant elegit pels preveres religiosos, i els preveres que ho són per raó del càrrec i els designats lliurement per l'Arquebisbe.

Els membres del Consell Presbiteral són els següents:

1. Per raó del seu ofici:

Mn. Josep M. Mauri i Prior, Vicari general
 Mn. Ignasi Navarri i Benet, Vicari general i Rector del Seminari
 Mn. Antoni Elvira i Gorgorió, Vicari episcopal per a l'acció pastoral
 Mn. Francesc Xavier Parés i Saltor, Degà del Capítol Catedral
 Mn. David Codina i Pérez, Secretari general i Canceller

2. Per elecció lliure dels preveres:

1a circumscripció:
 Mn. Jaume Vila Serra
 Mn. Jaume Soy Amargant
 Mn. Evarist Vigatà Plancheria

2a circumscripció:
 Mn. Josep M. Aresté Miret
 Mn. Ermengol Donisa Nat
 Mn. Ramon Balagué Bajona

3a circumscripció:
 Mn. Pere Balagué Bajona
 Mn. Joan Antoni Mateo García
 Mn. Pau Bellido Segarra

Representant del religiosos preveres:
 P. Joan Juncadella Claret, S.D.B.

3. Per designació episcopal:

Mn. Iván David Ayala Pastor
 Mn. Joaquim Cebrián Puyuelo
 Mn. Joan Pujol Balcells
 Mn. Ramon Sàrries Ribalta

XI Trobada de Pastoralistes manyatenians

Cent cinquanta-tres laics i vint-i-un religiosos de la delegació espanyola —agrupats en tres equips: famílies, joves i professors— van celebrar i enfortir la missió de viure i anunciar l'Evangeli de la família proclamat a Natzaret en un viatge a les arrels, a Tremp (Pallars Jussà), bressol de Sant Josep Manyanet.

L'organització va anar a càrrec de l'equip de pastoral del col·legi JMJ de Sant Andreu i un grup de Joves Manyanet. Ells ja l'havien iniciat el vespre i el van continuar encara el dissabte (Taüll, Vall de Boí). El grup va ser saludat pel Sr. Alcalde Víctor Orrit, i el P. Josep M. Blanquet SF, va parlar de la vida del sant.

Després, en un recorregut pels carrers del Tremp actual, van escoltar i descobrir l'entorn de la vida del sant: passant per la placeta de l'Església i a la plaça de la Creu, vora l'antic Hospital dels Pobres, a tocar de les antigues torres de la murada —de les tres que en resten. També van visitar la casa pairal dels Manyanet-Vives avui Casal Manyanet.

Reunió del Consell de Pastoral

El Consell Diocesà de Pastoral es va reunir el dissabte 3 de novembre a la Casa del Bisbat, a La Seu d'Urgell, sota la presidència de l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives i el Secretari Sr. Adolf Tugues.

El Consell, òrgan consultiu de la Diòcesi, va tractar diversos temes, entre ells, la tasca que s'està duent a terme amb motiu de l'Any de la Fe, la Nova Evangelització tractada en el darrer Sínode de Bisbes i la situació concreta dels programes i les ajudes de Càritas a la nostra Diòcesi, «pla d'acollida», que reclama una campanya extraordinària d'emergència, que es durà a terme del 8 de desembre fins al 13 de gener.

Trobada d'Escolans a Aina

El 28 d'octubre va tenir lloc al centre de Colònies Aina de Canillo, al Principat d'Andorra, una Trobada d'Escolans de La Seu i Parròquies d'Andorra. Amb una vintena d'escolans que hi van assistir i amb l'acompanyament dels seminaristes del bisbat, es va dur a terme una jornada que va començar des del matí amb una pregària que introduïa els escolans en la vivència eclesial de l'Any de la Fe. Després va tenir lloc una activitat grupal amb la presentació d'un vídeo amb temàtica vocacional, en la qual els nois van poder compartir la seva opinió sobre el ministeri sacerdotal com a opció de vida avui. També es varen realitzar diversos jocs on tots plegats, seminaristes i escolans, van poder gaudir d'una agradable estona de recreació.

Un dinar de germanor i posteriorment una petita excursió fins a l'església de St. Joan de Caselles, on van pregar junts el credo, va cloure aquesta trobada de caire vocacional.

Congrés de Pastoral Juvenil a València

Dels dies 1 al 4 de novembre representants de la Delegació de Joventut d'Urgell, amb el Delegat de Pastoral Juvenil Lluís Plana al capdavant, van assistir a València al Congrés de Pastoral Juvenil organitzat per la Comissió episcopal d'Apostolat Seglar de la Conferència Episcopal Espanyola. Hi va haver ponències i sobretot una exposició d'experiències de Nova Evangelització amb els joves com a protagonistes i destinataris.

Germanor 2012

La diada de Germanor que celebrem durant el mes de novembre, és una bona ocasió per a recordar novament la nostra implicació com a cristians en les nostres parròquies respectives i en tota l'Església diocesana.

Els bisbats i les parròquies han estat des dels mateixos inicis del cristianisme, les institucions cabdals en l'arrelament i la presència de l'Església arreu, tant pel que fa a la proclamació de la paraula, la celebració dels sacraments i l'aflorament d'institucions de tota mena, sobretot de caràcter pastoral, assistencial i cultural, fruit del seu compromís per a la salvació i la promoció de la persona en la seva integralitat.

Tant els bisbats com les parròquies, des d'un bon començament, es dotaren de mitjans per tal de dur a terme la missió encomanada, d'una manera especial amb la construcció de temples i altres instal·lacions. Al nostre bisbat, en tenim dempeus des del segle x en endavant. El nostre Pirineu està sembrat d'esglésies del segle xi i xii, que el culte ha perdurat fins als nostres dies i així mateix perdurarà en el futur.

Al nostre bisbat, els cristians que ens han precedit, ens han llegat en primer lloc el do de la fe, i també, tot un patrimoni espiritual, cultural i arquitectònic del qual avui nosaltres ens en servim i ens sentim orgullosos i

satisfets de poder-lo gaudir. Tots sentim la necessitat no solament de conservar-lo, sinó de mantenir-lo viu.

D'acord amb les necessitats de cada època, cal optimitzar-lo per a donar resposta a les noves demandes que comporta la societat del present. Aquests darrers anys, amb l'ajuda de tots i també de les institucions públiques i privades, al nostre bisbat s'han restaurat més de 200 esglésies, s'han fet més de 50 intervencions de rehabilitació a diverses rectories, també a locals parroquials, a la casa d'exercicis del Sant Crist de Balaguer, una part del Seminari Diocesà i estem a punt d'inaugurar el nou arxipresbiterat. A més, s'ha fet també, el manteniment ordinari de tots els edificis i instal·lacions del nostre bisbat. Aquest esforç col·lectiu que hem fet entre tots, a més d'experimentar el goig, un cop acomplertes les obres de rehabilitació, també es té la satisfacció d'haver contribuït, no solament per a dotar-nos en el present d'uns edificis i unes instal·lacions dignes, sinó també de poder-los llegar, a la vegada, a les noves generacions, de la mateixa manera que nosaltres les hem rebut d'aquells que ens han precedit.

També necessitem ajuda per dur a terme totes les activitats pastorals que es fan a les parròquies i des del Bisbat. Tots en sou coneixedors a bastament. Per

a la realització de les activitats pastorals, necessitem primerament la col·laboració d'un voluntariat generós i eficaç, i també els mitjans materials necessaris per a respondre als nous reptes de la Nova Evangelització.

Durant l'últim Sínode dels Bisbes, s'ha accentuat molt el paper de les parròquies i naturalment també dels bisbats com a centres vitals de la Nova Evangelització. Mirem amb consideració i afecte la nostra Església diocesana, considerem-la i sentim-la, com una cosa pròpia. Aportem els nostres millors valors, actituds i sensibilitats, per tal d'enriquir la vida de la comunitat. També us demanem la vostra col·laboració i aportació de recursos, per tal de continuar amb dignitat i eficàcia, les tasques pastorals de les parròquies i del Bisbat.

Durant la campanya de Germanor, trobareu als cancells dels nostres temples parroquials, l'estat de comptes del passat exercici econòmic, allà s'especificuen els ingressos i les despeses de tota l'Església diocesana.

Gràcies per la vostra col·laboració, i que el Senyor us recompensi tot el bé que feu.

Mn. Josep M. Mauri Prior
 Vicari General i Ecònom